

Umetnica.

Spisal E. Gangl.

eljno je poslušala pod oknom Krivčeva Lenka, kadar se je glasil iz učiteljske sobe klavir.

„Oh, ko bi tudi jaz znala tako!“ je zdihovala.

Ko je potem prišla domov, je sedla za mizo in begala po nji s prsti kakor da pritiska tipke na klavirju. Ker ni dala miza nobenega glasu od sebe, je Lenka pela, da je bilo slišati vsaj petje, ker ni bilo čuti godbe.

Mati se ji je smejala, a Lenki je bilo hudo.

„Oh, ko bi vedeli, kako rada bi znala igrati klavir, potem bi se mi ne smejali, potem bi prosili gospoda učitelja, da me nauči.“

„Kaj boš igrala,“ je odgovorila mati, „ko imaš od dela tako trde in neokretne prste. Saj vidim, kako nerodno jih prestavljaš po mizi, pa bi jih po klavirju še nerodnejše.“

In res je imela Lenka trde prste in izdelane roke, ker ni smela nikoli lenuhariti. Pomagati je morala materi, kadar je bilo toliko dela, da ga ni mogla opraviti sama. In kdaj lahko drže na kmetih roke križem? Nikoli, samo v nedeljo popoldne, ko je vse delo končano in ko lahko leže človek za hišo v travo, podkriža pod glavo roke in uživa počitek. In tako je imela Lenka, ko je prišla iz šole, vedno dovolj opravka: zdaj v kuhinji, zdaj na dvorišču, zdaj na polju. Če ni bilo drugega dela, je morala gnati kravo na pašo. Od dela so bili njeni prsti trdi in neokretni in dlani so bile žuljave.

Dostikrat je že sklenila, da poprosi gospoda učitelja, naj jo uči igrati klavir. Ali nikoli ni imela toliko poguma.

Imeli so v šoli petje. Učitelj, prijazen, star gospod, jih je hotel naučiti novo pesem. A note je pozabil v svojem stanovanju.

„Pojdi, Lenka, v stanovanje. Na klavirju so note, prinesi jih!“

Pohitela je Lenka v učiteljevo stanovanje. Zagledala je klavir in note na njem. Obšlo jo je nekaj čudnega, po prstih jo je zaščegetalo, da so ji kar sami silili tja h klavirju, da pritisnejo na bele in črne tipke, ki so tako lepo razvrščene druga poleg druge in ki tako prijazno vabijo: „Lenka, le, le!“

In Lenka je pritisnila zdaj to, zdaj ono tipko. Zazvenel je glas. Vso sobo je napolnil. Neokretno so ji udarjali prsti ob tipke, a glasovi so le zveneli. Razlegali so se tudi na hodnik, glasili so se tja do učilnice. Začul jih je tudi gospod učitelj in dejal je: „Glej otroka, sedaj se igra!“

Potem je odšel sám po note in po Lenko.

Drugi otroci so se škodoželjno muzali, češ, sedaj jih dobi Lenka po prstih, da bo vedela razbijati po klavirju! — Vsi so bili prepričani, da se vrne Lenka z objokanimi očmi.

Lenka je bila tako zamaknjena, da ni vedela, kdaj so se odprla vrata in kdaj se je pojavil na pragu učitelj. Njegovo lice pa ni bilo jezno, ampak

smehljalo se je, saj je bilo očitno, s kolikom veseljem poizkuša Lenka z igranjem.

„No, pa bo dovolj za sedaj!“ pravi glas za njenim hrbtom.

Lenka se ozre. Toliko da se ne sesede od strahu. Rada bi izpregovorila, rada bi poprosila, a ni glasu iz grla.

Učitelj pa stopi bliže k nji, se ji smehlja in jo pogladi po laseh: „No, Lenka, ali bi rada znala igrati klavir?“

Ves strah se izpremeni Lenki v nepričakovano veselje. Tleskne z rokami, poskoči od veselja: „O, pa kako neskončno rada!“

„No, ker se pridno učiš v šoli in doma, pa te naučim igrati na klavir! Kadarkoli utegneš, pridi pogledat, pa bova malo zabrenkala. A sedaj greva zopet v učilnico.“

Otroci so naslušali, kdaj začujejo korake, kdaj se jim prikaže Lenka z objokanimi očmi. A kako so bili presenečeni, ko so zagledali Lenko vso srečno in veselo! Seveda so zvedeli šele po šoli, kako jo je presenetil gospod učitelj in kaj ji je obljubil. Pa kakšno veselje je bilo šele doma!

In tako hodi Lenka, kadar utegne, h gospodu učitelju. Sede na stol, si pripravi note in začne udarjati po tipkah. Zraven sede učitelj, star, prijazen gospod. Lice mu prešine zadovoljen nasmeh. To je gotovo najlepši znak, da je zadovoljen z napredkom svoje mlade umetnice. V začetku je bilo res težavno, ko so bili prsti tako trdi kakor da so leseni. Toda čim bolj se je vadila Lenka, tem lažje in gibčnejše je begala po tipkah. In danes ve že vsa vas, da zna igrati Lenka klavir. Vesele njene pesemce pričajo, kako je srečna mlada vaška umetnica.

Solnčece.

*Nad skalno goro solnčece
krvavo se žari,
s poslednjim svetlim žarom nam
gorice pozlafi.*

*Potem pa vzame žalostno
od zemljice slovo,
za gore skalne skrije se,
zatisne si oko.*

*Ža goro solnčece zaspi,
spet zjutraj se zbudi,
nad gorami nam skalnimi
veselo zažari . . .*

Sokolov.

